Libris.ro
Respect pentru c

MONICA RÂMIREZ

TRAFICANTUL DE UMBRE

LIBREX
București, 2017

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

MOARTEA POARTĂ BIJUTERII

Bruxelles, Belgia

Încadrat perfect în axa optică a lunetei, atât de aproape în imaginea mărită telescopic încât ar fi putut să-i numere picăturile de ploaie de pe pene, porumbelul rămase impasibil, ciugulind nemulţumit. Laurence Fournier urmări pasărea până când aceasta abandonă clădirea de vizavi, în căutarea unui refugiu uscat sau a unei eventuale mese. Odată ce dispăru, ţinti din nou uşa.

Cerul era întunecat şi mohorât, o burniţă rece înmuind oraşul încă dinainte de ivirea zorilor, pâraiele de apă murdară umplând şanţurile. Lumina, deşi slabă, era mai mult decât suficientă ca să-i poată înlesni supravegherea singurului paznic îndeajuns de curajos pentru a înfrunta vremea. Nu observase niciun alt semn de activitate în ultimele ore, nici măcar trecerea accidentală a vreunei maşini.

Laurence înaintă silenţios, niciun sunet auzindu-se în urma paşilor săi, nicio umbră alunecând de-a lungul pereţilor. Paznicul nu auzi nimic înainte de a muri, căzând la pământ cu gâtul rupt. Laurence sări peste cadavru în drum spre uşă, apoi se întoarse şi făcu un semn. Oamenii săi începură să apară din spatele copacilor, ca nişte stafii. Se aşezară în jurul lui, aşteptând. Intrară apoi în perfectă linişte.

Ofiţerul superior lucra aşezat la un computer, în timp ce trei bărbaţi erau ocupaţi cu un joc de cărţi în jurul unei mese rotunde, în centrul căreia se afla o movilă de bani. Unul dintre ei rânji şi întinse mâna către bani, ceilalţi doi

recunoscându-şi înfrângerea. Un soldat îşi turna o cană cu cafea proaspătă dintr-o cafetieră. Un altul era aşezat pe un scaun, cu picioarele sprijinite de o cutie şi capul lăsat pe spate într-un unghi ciudat, sforăind încetişor.

Ofiţerul îşi ridică privirea, observă intruşii şi încercă să-şi înhaţe arma în timp ce se ridica. Nu reuşi. Laurence ţinti şi trase. Bărbatul alunecă de pe scaun şi se prăbuşi la pământ. Ceilalţi fură seceraţi de o ploaie de gloanţe. Soldatul muribund luă cafetiera cu el în cădere, lichidul fierbinte amestecându-se cu sângele său pe podea. Jucătorul de cărţi nu-şi mai colectă câştigul, soldatul adormit nu se mai trezi niciodată. Unul dintre oamenii lui Laurence râse şi mai împroşcă încăperea cu o rafală de gloanţe. Un glonţ rătăcit lovi carcasa computerului.

—Gerbert! îl strigă Laurence şi bărbatul se întoarse către el, încă râzând. Computerul este ţinta noastră principală, armele sunt un bonus. Ştiai asta. Îşi ridică arma şi-l împuşcă pe Gerbert între ochi.

Restul bărbaţilor îngheţară când îi aţinti cu privirea pe fiecare în parte. Mesaj recepţionat.

—Recuperaţi armele, ordonă cu voce joasă.

Intrară în depozit şi începură să-l golească în deplină linişte. Laurence se aşeză la computer şi-l analiză cu atenţie. Carcasa era deteriorată, dar glonţul ratase componentele esenţiale. În timp ce descărca fişierele pe un disc, pe faţa lui în mod normal lipsită de orice expresie, îşi făcu apariţia un zâmbet sec. Dacă avea dreptate, informaţiile obţinute ar fi trebuit să-i asigure modalitatea de-a opera fără intervenţia poliţiei locale, oferindu-i totodată influenţa necesară asupra guvernului. Şi, de obicei, Laurence avea mai mereu dreptate.

Laurence-Jacques Fournier era un bărbat atletic cu ochi ageri de culoare acvamarin, păr mătăsos blond cenuşiu şi un nas drept, aristocratic care-i câştiga

deopotrivă respectul bărbaţilor şi veneraţia femeilor. Francez prin naştere, nu se considerase niciodată ca aparţinând unei anumite naţiuni. Laurence era o pasăre liberă. Grupul lui era constituit dintr-un amestec internaţional de hoţi, şi nu hoţi obişnuiţi, ci elita oricăror tipologii sau metode, furând absolut orice, de la bijuterii la artă, de la secrete industriale şi politice la proiecte militare secrete şi, bineînţeles, armament, o afacere extrem de profitabilă pe piaţa neagră.

—Am terminat, domnule, spuse unul dintre oamenii săi într-o engleză cu un accent puternic.

Laurence îşi ridică ochii la el.

—Aţi curăţat totul?

—Da, domnule. Nu sunt amprente, n-a rămas nimic care să facă legătura cu noi. Privi apoi către corpul lui Gerbert. Cu excepţia lui.

—Luaţi-l cu voi. Vin şi eu imediat.

—Da, domnule.

Bărbatul ridică trupul inert pe umăr, apoi mai aruncă o privire prin încăpere înainte de a pleca.

Laurence strecură discul într-un buzunar interior al jachetei. Soldaţii morţi fuseseră rearanjaţi în poziţiile iniţiale, cafetiera se afla la locul ei. Se îndreptă către masa pe care grămada de bani rămăsese neatinsă. Întoarse cărţile primului jucător cu ţeava pistolului, apoi pe ale celui de-al doilea. Mâna celui de-al treilea rămăsese întinsă de-a lungul mesei, într-o încercare eternă de a ajunge la bani. Laurence întoarse şi cărţile lui. Aşi şi optari, mâna mortului.

—Ai câştigat, murmură, apoi se întoarse şi părăsi încăperea la fel de silenţios precum intrase.

În seara aceea, Hugues Brinley bătu uşor la uşa biroului lui Laurence şi aşteptă. Asistentul lui Laurence, un englez solid cu ochii căprui şi păr şaten deschis, arbora în permanenţă un zâmbet batjocoritor, utilizând un limbaj extrem de colorat pe care şeful său i-l trecea cu vederea datorită eficienţei de care dădea dovadă.

—Intră, se auzi din interior vocea calmă, cu o urmă de accent.

Hugues deschise uşa şi intră în camera spaţioasă. Pereţii erau din cărămidă, ferestrele acoperite cu draperii purpurii, un covor mare oriental în nuanţe sângerii dominând încăperea modest mobilată. Laurence era tolănit pe un fotoliu din piele neagră cu o carte în braţe, o mică veioză de birou fiind singura sursă de lumină din cameră. Privi înspre el, ridicându-şi întrebător o sprânceană.

—Rezultatele vânzării armelor, spuse Hugues, întinzându-i hârtiile.

Laurence aruncă o privire peste cifre şi încuviinţă, apoi îi înapoie listele şi se întoarse la cartea sa.

—Nu prea te interesează banii, nu-i aşa? comentă Hugues, neputând să se abţină.

Laurence ridică indiferent din umeri.

—Nu în mod deosebit.

—Şi cu toate astea, ceri mereu să vezi cifrele.

Laurence îşi ridică din nou ochii din carte, chibzuindu-şi bine răspunsul.

—Banii sunt doar o modalitate de-a ţine scorul.

Dintr-o dată, Hugues păru că nu se simte prea în largul lui. Când venea vorba despre bani, nepăsarea nu era o noţiune pe care o putea accepta cu uşurinţă. Laurence era conştient de stânjeneala pe care i-o provocase.

—Asta-i tot, îl concedie, coborându-şi din nou privirea la carte.

Ar trebui să împart oamenilor toată captura, se gândi în timp ce Hugues părăsea camera. Vechiul lui asociat era un bun indicator pentru felul în care gândea toată echipa. Dacă Hugues părea bulversat, atunci așa erau toți. Fondurile din contul de investiții erau mai mult decât suficiente pentru acoperirea oricărui proiect nou, sau a unei eventuale urgențe. *Împart câștigul la zece... nouă.* Se încruntă. *Trebuie să recrutez pe cineva în locul lui Gerbert.*

Într-un final, renunță la citit și puse deoparte cartea. Se ridică și se îndreptă către computer, cu gândul de-a analiza dosarele posibililor recruți, însă se opri în mijlocul încăperii, privind absent la tabloul de pe perete. Clătină din cap. Nu-și putea permite să-și piardă concentrarea cu atâta ușurință. Recrutarea mai putea aștepta.

Fixă cu privirea tabloul ușor înclinat de pe perete. Se simțea extrem de atașat de el și asta în sine era un lucru tulburător. Ceva rezonase în interiorul lui când văzuse o reproducere a tabloului într-un album de artă. Nu era cine știe ce, doar un șir de călugări înaintând prin zăpadă de-a lungul unor copaci cu ramuri uscate, cu ruinele unei mănăstiri pe fundal. Intensitatea atmosferei și claritatea suprafețelor, caracteristice romanticilor germani, preîntâmpina cumva suprarealismul secolului douăzeci.

Remarcabila operă de artă fusese expusă în *Staatliche Museum* din Berlin și fusese, cel puțin teoretic, distrusă în ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial. A afirma că Laurence fusese încântat să o descopere printre bunurile unui fost competitor, ar fi fost o totală subapreciere a adevăratelor sale sentimente.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Se întoarse și-și continuă drumul către biroul său, unde începu să alcătuiască un dosar despre *le Commissaire Général de la Police Fédérale*. Thibault Lennert urma să devină un bărbat extrem de nefericit, dar folositor. Laurence zâmbi cu cinism. Neobișnuit cum era *Monsieur* Lennert să muncească în mod eficient, ideea de-a deveni util avea probabil să-l debusoleze cel mai tare.

Laurence își stabilise cartierul general temporar la Bruxelles dintr-un motiv extrem de simplu: în calitate de sediu al Uniunii Europene și al NATO, Bruxelles era un mega oraș european, supranumit și Capitala Europei. În realitate, nu era decât un Babilon la scară redusă, o metropolă internațională constând dintr-un amalgam de limbi, culturi și tradiții. Pe lângă variatele și impresionantele stiluri arhitecturale, Bruxelles găzduia peste optzeci de muzee și numeroase atracții turistice, precum și o viață de noapte trepidantă cu mai multe cluburi și restaurante decât ar fi putut ține cineva socoteala. Tot aici se afla cel mai mare depozit de armament din Europa de Vest și exact ultimul aspect îl atrăsese pe Laurence, cu tot cu grupul său de hoți.

A doua zi de dimineață, Thibault Lennert trecu grăbit pe lângă asistenta sa.

—*Monsieur Le Commissaire*! îl strigă aceasta exact în momentul în care puse mâna pe clanța ușii.

Bărbatul întoarse capul și-o privi iritat.

—Ce vrei? Sunt ocupat.

Libris.ro

—Un domn se află aici pentru întâlnirea de dimineaţă. Vă aşteaptă în birou.

—Întâlnire? întrebă Thibault încruntându-se. Ce întâlnire?

Nu-şi amintea să fi programat nicio întâlnire pentru dimineaţa aceea.

Megeve, Alpii Francezi

În timp ce şoferul taxiului descărca bagajele şi schiurile lui Laurence, hamalul se grăbi să le care în recepţia hotelului. *Les Fermes De Marie*, iniţial o fermă în timpuri îndepărtate, devenise acum un complex hotelier încântător aflat la o aruncătură de băţ de centrul oraşului Megeve. Cele opt cabane amenajate în apartamente luxoase individuale formau un cerc închis, recepţia din mijloc fiind decorată într-un stil rustic ce îmbina obiectele vechi de artă cu o multitudine de draperii divers colorate. Din punctul lui Laurence de vedere, cel mai convenabil aspect era faptul că hotelul se afla la numai cinci minute de versant.

—*Bien venue, Monsieur.* Camera obişnuită? îl întâmpină recepţionerul cu un zâmbet.

—*Oui, merci.*

—E mereu o plăcere să vă revăd, *Monsieur.* Aţi aflat, bănuiesc, că *Mademoiselle* Sybille se află şi ea aici?

Înainte ca Laurence să poată răspunde, o femeie i se aruncă în braţe. Buclele ei blonde îi acoperiră faţa, orbindu-l, în timp ce-l îmbrăţişa cu entuziasm.

—Laurence!

O desprinse cu greu de el şi o îndepărtă puţin pentru a o privi.

—*Mon Dieu*, Sybille! Nu ştiam că eşti aici. Ce surpriză plăcută, spuse cu un zâmbet luminos precum razele soarelui printre nori întunecaţi de furtună.

Libris.ro
Respe

—De ce nu mi-ai spus că vii? Cât poţi sta? Ai venit singur? Vino cu mine, spuse ea dintr-o suflare.

N-apucă să-i răspundă la nicio întrebare înainte de-a se trezi târât către restaurant. Pe deasupra capului ei, îi făcu semn hamalului să-i ducă bagajele în cameră. Intrară în bar şi Sybille îl împinse într-unul dintre separeurile cele mai îndepărtate. Laurence flutură două degete în aer către barmanul care-i fixa cu o privire amuzată. Bărbatul începu să mixeze băuturile.

—Nu mi-am planificat venirea, stau pentru o săptămână şi da, sunt singur, răspunse întrebărilor lui Sybille. E rândul tău.

—Am venit cu nişte prieteni, tot pentru o săptămână. Sybille îşi aşeză mâna pe obrazul lui. Of, Laurence, e atât de bine să te revăd... Chiar mi-ai lipsit. Am încercat să te sun la numărul din Berlin, dar nu mi-a răspuns nimeni. Mi-aş dori să nu mai fii atât de evaziv. Cum pot să dau de tine în caz de urgenţă?

Laurence îi luă mâinile în ale lui şi i le sărută pe rând, apoi scoase un stilou din buzunar şi scrise un număr pe un şerveţel.

—Poţi să mă găseşti mereu la numărul ăsta. Dacă nu răspund, lasă un mesaj şi te contactez imediat ce-l primesc. Îmi pare rău că nu m-ai putut găsi, *mon coeur*, spuse, folosindu-i numele de alint.

Sybille rânji şi luă şerveţelul.

Încă de când Laurence împlinise zece ani, bunicul lui obişnuise să-l lase la familia ei pe timpul verii, Sybille devenind pseudo-sora lui mai mică. Pentru o fată de şapte ani, care abia descoperise ce invenţie grozavă erau băieţii, fusese o adevărată corvoadă să se pomenească cu unul de zece ani pe cap. Aşa că iniţial îl tratase cu un dispreţ total. Dar, ca de obicei, el luase totul ca pe o

provocare şi Sybille practic îl adoptase până la împlinirea vârstei de cincisprezece ani, timp în care Laurence îşi petrecuse fiecare vară împreună cu ea şi cu familia ei. Deveniseră la fel de apropiaţi precum un frate şi-o soră. În timp ce ea îl numea afectuos *mon amour*, el o poreclise *mon coeur*.

Sybille suferise foarte tare atunci când aflase vestea despre moartea bunicului lui Laurence la puţin timp după ce el împlinise optsprezece ani. Răsfăţatul ei frate adoptiv fusese expediat la Bangkok pentru a locui cu tatăl său. Nu mai ştiuseră nimic unul de celălalt un timp îndelungat, până într-o zi, când el reapăruse la uşa casei ei din Istanbul. Îl găsise în prag, privind-o fix cu ochii aceia inconfundabili.

—*Bon jour, mon coeur*, îi spusese cu nonşalanţă, de parcă s-ar fi despărţit cu o seară în urmă.

Sybille îşi jurase să nu mai piardă legătura cu el niciodată.

Spre seară, Laurence o provocă pe Sybille la o întrecere pe un traseu de ski mai întortocheat. Se tachinară reciproc, fiecare din telescaunul său. Sybille încă mai vorbea când Laurence îşi luă avânt din vârful pantei. Întotdeauna luase competiţiile foarte în serios. Sybille pierdu cu o iritare graţioasă, dar îl împinse totuşi într-un maldăr de zăpadă când ajunseră la baza versantului.

O zi foarte bună, considerabil mai bună decât seara, când îi făcu cunoştinţă cu prietenii ei şi-l observă transformându-se treptat din prietenos în politicos. Se îndoia că vreuna dintre cunoştinţele ei observase